

Sygnatura akt IV Ka 711/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SSO Waldemar Majka SSO Adam Pietrzak
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 31 października 2014 roku

sprawy **B. G.**

syna J. i Z. z domu M.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 226 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 8 lipca 2014 roku, sygnatura akt II K 710/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 711 / 14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył B. G. o to, że:

I. w dniu 19 listopada 2012 roku w W., woj. (...) znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariuszy straży więziennej K. W. i T. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

to jest o czyn z art. 226 § 1 kk

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I groził T. K. pobiciem, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 8 lipca 2014r. sygn. akt II K 710 /13:

I. oskarżonego B. G. uznał za winnego popełnienia czynu jak w pkt . I, tj. występku z art. 226 § 1 kk, za który na podstawie tego przepisu wymierzył karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II dyspozycji wyroku i orzekł karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. L. z Kancelarii Adwokackiej w W. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu sądowym z urzędu w kwocie 516, 60 złotych brutto;

V. zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący oskarżony zaskarżonemu wyrokowi zarzucił;

- oparcie o błędne ustalenia faktyczne, mające wpływ na treść wyroku przez ustalenie sprawstwa i zawinienia oskarżonego, podczas gdy oskarżony jest niewinny,

- obrazę prawa procesowego przez zaniechanie przesłuchania cyt. ” prawdziwych 3-ch więźniów świadków tego zdarzenia” , a także błędną ocenę zeznań świadków, gdyż świadkowie funkcjonariusze Służby Więziennej cyt. „ w państwie rządzonym przez przestępcę i zbrodniarza T. - mafia SW jest bezkarna, a więzień to śmieć... byli wybitnie zainteresowani obciążeniem jego osoby...mścili się z polecenia Dyrektora za to, że wnosił o jego odwołanie ze stanowiska ... mówiłem o patologii...SW to zbrodnicza bezkarna organizacja”, pokrzywdzeni nie ujeli w dokumentach zdarzenia z oskarżonym, dowódca zmiany świadek A. B. nic nie wie o tym zdarzeniu, brak także zapisu z monitoringu oddziału II aresztu.

Apelujący zakończył uzasadnienie apelacji wulgarnymi zniewagami pod adresem bliżej nie określonych funkcjonariuszy Służby Więziennej, prokuratorów i sędziów.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący na rozprawie apelacyjnej domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i to wręcz w stopniu oczywistym.

Sąd Rejonowy zaskarżony wyrok oparł o prawidłowo zebrane dowody, których całokształt - przeciwnie twierdzeniom apelującego - poddał pełnej i bezbłędnej ocenie, stosując wszystkie kryteria ocenne z art.7 kpk. W efekcie takiego procedowania poczynione ustalenia faktyczne są obiektywne, stanowią właściwą podstawę wyrokowania. Końcowe wnioski Sądu meriti o sprawstwie i zawinieniu oskarżonego mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś bardzo obszerne uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada

wszystkim wymogom art. 424 kpk. Motywy te są wyczerpujące, nie wymagają uzupełnienia, przez co Sąd Okręgowy aprobuje je w całej rozciągłości.

Wysoce chybiony jest zarzut obrazy prawa procesowego przez zaniechanie przeprowadzenia bliżej nie określonych cyt. prawdziwych 3 ch więźniów świadków tego zdarzenia”. Wszak sam oskarżony neguje swemu sprawstwu, twierdząc że zdarzenie, opisywane przez pokrzywdzonych, w ogóle nie miało miejsca (k. 29 akt), zaś w dacie zarzucanego mu zdarzenia był w celi chyba z D. P.. Tymczasem wedle jednoznacznych ustaleń dowodowych D. P. nie był wtenczas osadzony we wspólnej celi z oskarżonym. Zgodnie z dokumentacją administracji Aresztu Śledczego w W. w tamtej dacie z oskarżonym w celi dwuosobowej był osadzony więzień Ł. C. (k. 37 akt), który na tę okoliczność złożył konsekwentne zeznania, próbując niepamięcią zdystansować się od zdarzenia opisywał zdenerwowanie oskarżonego kontrolą celi i zapamiętane wypowiedzi oskarżonego do funkcjonariuszy cyt. „ pacholki T.” (k. 61- 62, 241 akt). Przesłuchany z inicjatywy oskarżonego w charakterze świadka inny współosadzony S. R., który według twierdzeń oskarżonego był obecny krytycznego dnia w celi, nie wykluczył, że na czas przeszukania celi oskarżony mógł być przeniesiony czasowo do jego celi, ale nie pamięta, by w jego obecności oskarżony znieważał funkcjonariuszy Służby Więziennej (k. 277 akt).

Argumenty apelacji zmierzające do zdyskredytowania sądowej oceny dowodów obciążających oskarżonego w postaci zeznań świadków T. K., K. W. i A. B.to nie innego jak wyjątkowo niepoważna, wręcz prymitywna wypowiedź, wynikająca najwyraźniej z niskiego poziomu kultury słowa oskarżonego, który świadom swej trudnej sytuacji (wynikającej z kilkudziesięciu skazań na kary izolacyjne i toczących się wobec niego licznych spraw karnych) nie przebiera w pomówieniach, zniewagach i wulgaryzmach, licząc na bezkarność. Jednocześnie jednak argumentacja apelacji nie pozwala na powątpiewanie w stan zdrowia psychicznego oskarżonego i jego poczytalność tempore criminis, bowiem oskarżony składając wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego opisywał stan swego zdrowia jako dobry, nie był psychiatrycznie leczony (k. 28 akt).

Tak więc wyprowadzone wnioski końcowe wyroku znajdują oparcie w niepodważalnych dowodach osobowych. Ani zarzuty apelacji, ani ich uzasadnienie, pełne wulgaryzmów wobec różnych funkcjonariuszy organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości nie dostarczyły żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego, wręcz przeciwnie, stanowią ich jak najbardziej dobitne potwierdzenie. Wyartykułowane obraźliwe zwroty np. w ostatnim zdaniu uzasadnienia apelacji oskarżonego, nawet w najmniejszym stopniu nie pozwalają na zakwestionowanie prawdomówności pokrzywdzonych co do faktu znieważenia ich przez oskarżonego (czyn I z art. 226 § 1 kk) i gróźb pobicia wobec T. K. (czyn II z art. 190 § 1 kk).

Wymiar kary wobec oskarżonego B. G. został szeroko umotywowany przez Sąd Rejonowy. Mimo słusznie przyjętego relatywnie znacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów kary jednostkowe pozbawienia wolności mają charakter bardzo umiarkowany, odpowiadają stopniowi jego zawinienia i spełniają kryteria art. 53 § 1 i 2 kk, podobnie jak i kara łączna. Ze względu uprzedniej wielokrotnej karalności sądowej oskarżonego (łącznie dotychczas 38 skazań, także za czyn z art. 190 § 1 kk) nie sposób przyjąć jakiegokolwiek uzasadnione podstawy do łagodniejszego potraktowania oskarżonego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec wprowadzenia oskarżonemu do wykonania wieloletnich kar izolacyjnych i braku po stronie oskarżonego jakiegokolwiek majątku i dochodów, zasadnym jest zwolnienie od ich ponoszenia.